

ת"פ 51989/02/18 - מדינת ישראל נגד מיקה שאוואר

בית משפט השלום בראשון לציון

29 אפריל 2019

ת"פ 51989-02-18 מדינת ישראל נ' שאוואר
מספר פל"א 574690/2017

לפני כבוד השופט עמית מיכלס
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמת
מיקה שאוואר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

הנאשמת וב"כ עו"ד אייל אוהיון

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ביום 24.12.18 קבעתי, על יסוד הודאתה של הנאשמת, שביצעה עבירות הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, שימוש ברכב ללא רשות, נהיגה ברכב ללא ביטוח, נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה.

בהתאם להסכמת הצדדים, הופנתה הנאשמת לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינה.

תסקיר שירות המבחן שהתקבל הנו חיובי ביותר, שבסופו המליצה קצינת המבחן לסיים את עניינה מבלי שתורשע, ולהטיל עליה עונש צו מבחן למשך שנה וכן התחייבות כספית.

מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשמת קיבלה אחריות על מעשיה, תיארה תקופה קשה בחייה אשר אופיינה בקשיי התמודדות על רקע מורכבות משפחתית המפורטת בתסקיר, וכן קשיים במישור החברתי וקשיים בהשתלבות במסגרות

חינוך שונות. הנאשמת הכירה בכך שלא הייתה מודעת באותה עת לחומרת העבירות ולהשלכותיהן על חייה בעתיד.

הנאשמת הביעה חרטה על ביצוע העבירות, לקחה אחריות והכירה בתוצאות מעשיה.

עוד עולה מהתסקיר שהנאשמת הביעה חוסר רצון להשתלב בטיפול קבוצתי, לאור העובדה כי היא משרתת בבסיס צבאי הממוקם בדרום הארץ ויוצאת אחת לשבועיים. בשל כך, עלה קושי קונקרטי לנאשמת להגיע מדי שבוע למפגשים הנדרשים כחלק מהטיפול בשירות המבחן.

הנאשמת אף לא הציגה לשירות המבחן כל מסמך המאשר את דבריה בכל הנוגע לשירותה הצבאי, למעט מסמך מהצבא מתאריך 19.8.18, כחודש לאחר גיוסה לצה"ל, לפיו הנאשמת הנה חיילת בעלת מוטיבציה גבוהה, אשר משקיעה בעבודתה.

במהלך האבחון, נבדקה עם הנאשמת אפשרות שהיא תבצע צו של"צ, אולם הנאשמת מסרה שלאור שירותה הצבאי וחזרתה הביתה אחת לשבועיים, לא תוכל להתפנות לכך.

שירות המבחן ראה בחלוף הזמן מביצוע העבירות, העובדה שהנאשמת התגיסה לצבא וכיום משקיעה מאמצים בתפקוד תקין ונמנעת מהישנות ביצוע עבירות נוספות, כגורם סיכויי המפחית את מסוכנותה.

בשל כך, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת צו מבחן כאמור.

בטיעוניו לעונש, ביקש ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמת, שכן לטענתו, עניינה אינו שונה מעניינם של נאשמים אחרים במצבה, תוך שהפנה למעשיה החמורים, כפי שעולים מכתב האישום המתוקן.

עוד הפנה ב"כ המאשימה לערכים המוגנים שנפגעו, לעובדה שמתחם העונש ההולם אמור לנוע ממאסר על תנאי ועד מאסר בעבודות שירות.

מנגד, הפנה ב"כ המאשימה לצדדים החיוביים העולים מתסקיר שירות המבחן ולעובדה שהנאשמת הודתה וקיבלה אחריות למעשיה.

בכל הנוגע לסוגיית ההימנעות מהרשעה, הזכיר את הלכות בית המשפט העליון בעניין זה וציין שהנאשמת לא הוכיחה נזק קונקרטי שעלול לפגוע בשיקומה, וזאת חרף גילה הצעיר, שירותה בצה"ל והיעדר עבר פלילי.

בשל כל אלו, ביקש ב"כ המאשימה לגזור על הנאשמת עונש מאסר על תנאי, של"צ, פסילה, קנס והתחייבות.

מנגד, ביקש ב"כ הנאשמת לאמץ את המלצת שירות המבחן. לדבריו, אלפי אנשים שהמאשימה חשבה להגיש נגדם כתב אישום, נמצאו לא ראויים לניהול הליך פלילי, הופנו על ידי המאשימה להליך של הסדר מותנה, זאת מבלי שהוכחה בעניינם פגיעה קונקרטית. עוד ביקש ב"כ הנאשמת לתת לה הזדמנות לחיות חיים נורמטיביים ו"ציבוריים".

הנאשמת ניצלה את זכות המילה האחרונה, הביעה חרטה על מעשיה וחזרה על עמדתה בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, כפי שמסרה לשירות המבחן. לדבריה, היא משרתת בחיל ההנדסה מזה כשנה, מעוניינת לצאת לקצונה, והעובדה שקיים נגדה תיק פלילי פתוח, אינו מאפשר לה זאת. לדבריה, היא מוכנה להשתלב בהליך שיקומי טיפולי במסגרת שירות המבחן.

כידוע, ביטול הרשעה מהווה חריג לכלל, לפיו מקום שהוכחה אשמתו של אדם הוא יורשע בדין, ואין צורך להרחיב בהלכת בית המשפט העליון בעניין זה, לרבות החלטות שניתנו אך לאחרונה.

עוד קבע בית המשפט העליון בשורה של החלטות, שגם בעבירות בהן מעורבים בגירים צעירים, הכלל הוא הרשעה והחריג יהיה אי הרשעה, כאשר גילם של הנאשמים יובא בחשבון במניין השיקולים הצריכים לעניין ראו ע"פ 3255/14, **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.3.15). יש לציין שגם בעבירות בהם מעורבים קטינים, הדעות בבית המשפט העליון חלוקות בכל הנוגע להרשעתם או אי הרשעתם, ולתכולתה של הלכת כתב בעניינם. ראו בעניין זה ע"פ 8768/14, **פלוגי נ' מדינת ישראל**.

לאחר שנתתי דעתי להלכות אלו, וכן להחלטות נוספות של בית המשפט העליון, אני סבור שעניינה של הנאשמת נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים הימנעות מהרשעה. בראש ובראשונה יש לציין את העבירה בה הורשעה הנאשמת ונסיבות ביצועה. אין חולק על כך שמעשיה של הנאשמת יכלו לגרום לאסון כבד, זאת בשל האופן בו נהגה, כאמור, ללא רישיון וללא ביטוח, כאשר נטלה רכב של בן זוגה של אמה. ואולם, אני סבור שהנסיבות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות מכשול מפני הימנעות מהרשעה, שכן אין מדובר בעבירות שטיבן וטבען מונע על פניו, את האפשרות לדון באפשרות זו.

אשר לפגיעה הקונקרטית, הנאשמת ביצעה את העבירות בהיותה בת 18 וחודשיים. מדובר בעבירות המצביעות בראש ובראשונה על קלות ראש, המאפיינת בני נוער צעירים, זאת מבלי להקל ראש בחומרתן ובתוצאות שיכלו להיגרם ממעשיה, כאמור. במילים אחרות, מעשיה של הנאשמת לא בוצעו מתוך מטרה לבצע עבירה פלילית, אלא מתוך רצון להעביר מסר כזה או אחר לסביבתה, והדברים משתלבים אף עם התרשמות שירות המבחן, בכל הנוגע לתקופה המשברית שעברה על הנאשמת במועד ביצוע העבירות.

מאז ביצוע העבירות, התגייסה הנאשמת לצבא, כיום משרתת בתפקיד משמעותי בבסיס סגור, יוצאת פעם בשבועיים הביתה. לנאשמת שאיפות להתקדם בצבא, בין היתר גם לתפקיד קצונה. לדברי הנאשמת, התיק הפתוח נגדה מונע ממנה מלצאת לקורס קצינים. אציין שלא הוצגו בעניין זה מסמכים או אישורים מטעם הצבא, אולם, יש בהם טעם והיגיון רב. במובן זה אני סבור שהוכח נזק קונקרטי, הנוגע לתקופה שירותה של הנאשמת בצבא, ולא מצאתי לדחות את הדיון לצורך השלמת כל האמור, זאת בשים לב לתקופת השירות הקצרה יחסית בו משרתת חיילת בצבא, והחשש שדחיית הדיון לתקופה נוספת של מספר חודשים יגרום לה לפספס הזדמנויות כאלה ואחרות במהלך שירותה.

נוכח כל האמור, וכאשר אני ער לחריגות ההחלטה, אני קובע שההליך יסתיים ללא הרשעה.

אני גוזר על הנאשמת צו מבחן למשך שנה מהיום. נוסף על כך, תחתום הנאשמת על התחייבות בסך 3,000 ₪ להימנע בתוך תקופה של שנה מהיום בביצוע עבירות אותן ביצעה.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

מובהר לנאשמת שככל שלא תעמוד בצו המבחן, יוחזר עניינה לבית המשפט, וניתן יהיה לגזור את דינה מחדש.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ט, 29/04/2019 במעמד הנוכחים.

עמית מיכלס, שופט

הוקלדעלידיאוראלפרץ